

V české epice nacházíme nejrůznější přístupy autorů ke smrti, odrážejí tak onu mozaikovitost názorů člověka 19. století, navíc se v nich mísí prvky kulturně sociální s prvky předchozí literární tradice, přitom jde, jak jsme si ukázali, o vlivy pocházející z různých historických období.

Hřbitov bývá označován jako zahrada mrtvých, svaté pole, místo posledního odpočinku, příbytek věčnosti... Tato pojmenování v sobě skrývají některé z možných přístupů k prostoru hřbitova, popř. hrobu. V epice se setkáváme s koncepcí hřbitova jako zahrady či pole, dále se hřbitovemlabirintem a (okrajově) hřbitovem-bytostí, hrob bývá přirovnáván k lůnu, loži či příbytku.

V zásadě můžeme vypočítat tři základní situace, kde a za jakých okolností se v české epice objevuje prostor hřbitova: hřbitov vytváří hlavní kulisu děje, vrací se jako leitmotiv nebo se vyskytne v ději pouze jednou, vždy však na místě výrazně exponovaném. Na umístění v rámci textu pak závisí funkce, kterou prostor hřbitova plní.